

Krönika

STEFAN GUNNARSSON

Bilden tagen cirka klockan fyra på morgonen fjorton timmar efter starten på Hemavan 24. Att faktiskt jogga runt åtta mil på tjugotvå timmar i fjällterräng med gott om snö och iskalla vad, ändrar ens världsbild något. Det blir också en kick, en egoboost, ett slags bekräftelse på att man fortfarande duger till något. Det kan en fyrtiofemåring behöva ibland. Fast egentligen trivs jag bäst i stövlar på lugnare turer med mysiga brasor och kaffepanna.

Äg inte mer än du får upp i en björk

Det är konstigt hur allt förändras. Hittade vid ett städryck nyligen min gamla slitna regnjacka i materialet MPC Extreme. Lite nostalgiskt drog jag på mig den och passformen kändes väl inte alltför uppdaterad, men ett pålitligare skydd mot regn har jag nog aldrig haft. En betydande del av förklaringen ligger säkert i de kemikalier som materialet är behandlat med. I skötselavvisningen på jackans insida står dessutom att läsa att "jackan ska efter tvätt ska impregneras med fluorkarbonspray för bättre smutsavvisning". I plagget står också: "Function always comes first". Och vem har inte resonerat så?

I våras skickade jag efter ett nytt regnställ designat för löpning. Självklart har funktion, design och pris fått styra mitt val, men jag har också sökt mer information om materialet och förhoppningsvis har jag gjort ett klokt och medvetet val.

Jag har också införskaffat löpparrygga och trailskor. Och en ny kompaktkamera. Och det är i slutändan på listan man kommer på att det är konsumtionen i sig som är vår tids stora miljöproblem. Det gamla finländska ordspråket, "en man bör inte äga mer än han kan få med sig upp i en björk", känns mer aktuellt än någonsin. Undrar bara vilken björk som är stor nog. De flesta av oss skulle behöva en hel björkskog att baxa upp mer eller mindre nyttiga prylar i.

Det är som sagt konstigt hur allt förändras. För bara något år sedan slog jag bestämt fast att någon löpning på fjället kommer jag inte att ägna mig åt. No way. I fjällen vandrar man. Med stor rygga och tunga kängor. Punkt.

Nu ska jag springa Hemavan 24. Siffran 24 står för de timmar som loppet pågår. Eller för antalet kontroller som är utplacerade på fjället ovanför Hemavan. Tävlingsformen kallas för rogaining och skiljer sig från andra fjäll-,

Löpning på fjället kommer jag inte att ägna mig åt. No way.

eller maratonlopp genom att man själv/teamet bestämmer sin egen rutt och hur långt man vill gå. Eller springa, och det är det som gör det intressant. Och jag som aldrig skulle springa till fjälls.

Markus Torgebys bok "Löparens hjärta" har jag i egenskap av löpare givetvis läst. Eller, om jag ska vara ärlig, jag körde fast en bit från slutet så som jag ofta gör i både böcker och filmer. Men i alla fall. I en svensk variant av historien om Christopher McCandless i Into the wild (den har jag både läst och sett klart) får man som

läsare en inblick i Markus livsresa. Löpningen går som en snabb röd tråd genom boken och vissa av de känslor och tvivel Markus berättar om kan jag känna igen mig i, medan andra känns främmande och rent av sjukliga. Markus springer för att må bra och allt kretsar kring det kroppsliga och mentala, och om hur han kan pressa sig själv i oändliga intervaller. Men tummen upp för att han under lång tid lätt kunde få med sig det han ägde upp i en björk. Det är stort och avundsvärt.

För mig som är löpare står naturupplevelsen i centrum. Att en kväll få höra lommens ödsliga rop utifrån sjön och orrarnas bubblande spel på avstånd.

Självklart mår jag bra av att springa. Att komma ifrån en stund. Det gör mig stark.

Jackan från Tenson ligger i en påse. Funderar på att ta den till hörnan för farligt avfall på återvinningscentralen. "Function always comes first." – fast inte om det sker på bekostnad av miljön, vill man tillägga så här i medvetenhetens tidevarv.

Det har spruckit upp efter dagens regn. Det drar lite i benen. Min löpparrunda är enligt min sportapp 14,5 kilometer lång. Det låter bra. För bara något år sedan brukade jag springa fem. Det låter inte alls lika bra. Och det är förstås inte lika bra. Allt förändras. Det känns rätt bra när det är till det bättre.